

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

เดี๋ยวนี้ใครสนใจธรรมที่ไหน

ก่อนจ้งหัน

ในวัดนี้พระ ๕๐ วันนี้อัดไปตั้ง ๒๐ พระ ๒๐ องค์นั้นท่านมีพุง ๆ เหมือนเรา
ทุกคนแต่ท่านไม่มาฉัน วันนี้ขาดไป ๒๐ พุง มาฉัน ๓๐ พุง แบ่งรับแบ่งสู้ แบ่งให้กิเลส
บ้าง แบ่งให้ธรรมบ้าง ถ้าแบ่งให้กิเลสแล้วพระองค์หนึ่งให้ได้ ๓ พุง พระ ๕๐ องค์เอา
๓ คุณเป็นเท่าไร เท่านั้นพุง นี้ละพวกนี้กินแล้วจมนรกในหม้อหมูเข้าใจไหม หม้อหมู
นอนจมนอนจม ถ้าผู้ที่จะแบ่งตัวให้พ้นจากหมูนอนจมนอนจมแล้วก็แบ่งอย่างนี้ละ เพราะฉะนั้นวันนี้
พระที่ไม่มาฉันจึงมีตั้ง ๒๐ องค์ นี้ท่านภาวนานะ ท่านอดอาหารนั้นผู้ที่ถูกจริตนิสัยอันนี้
มันต่างกัน ผู้ทำความเพียรใครหนักทางไหน คือดีทางใดได้ประโยชน์ทางใด เช่น อด
นอนบ้าง ฝอนอาหารบ้าง อดอาหารบ้าง เดินมากบ้าง นั่งมากบ้าง สังเกตกิจการทำ
ความเพียรของตน ทั้ง ๆ ที่ตั้งสติอยู่ด้วยกัน อย่างไหนมีผลมากผลน้อยสังเกต อย่าง
นั้นจึงเรียกว่าเป็นนักภาวนา

ทำสู่มสู่มทำไม่ได้ไม่ถูกทาง วิธีการที่ท่านทำเหล่านี้ท่านทำตามอธยาศัย แล้ว
ภาวนาเป็นพื้นฐาน ความสังเกตแนบติดตลอดเวลา ถ้าเห็นว่าทางไหนดี เช่น ฝอน
อาหารดี ท่านมักจะฝอนไปเรื่อย ๆ อดอาหารดีท่านมักจะอดไปเรื่อย ๆ แล้วเดิน
จงกรมมากท่านมักจะเดินมากอยู่เสมอ หรือนั่งมากท่านมักจะนั่งมากเสมอ เมื่อทำอย่าง
นี้การภาวนาได้ผลดี นี้ละการทำความเพียรต้องเป็นนักสังเกต พระพุทธเจ้าไม่ได้สอน
ให้คนโง่ สอนให้ฉลาด ๆ ทุกอย่าง ทำอะไรลงไปไม่ใช่ไม่มีเหตุมีผล พระพุทธเจ้าเป็น
องค์แห่งเหตุผล ศาสดาองค์เอกเราคือองค์แห่งเหตุผล จึงขอให้นำมาใช้นะ

นี่ที่ท่านทำของท่าน ใครจะไม่อยากใครจะไม่หิว ปากท้องมีทุกคน ต้องทนอด
ทนหิว ไม่นั่นก็หิวแต่ไม่ยอมฉัน ธรรมเลิศเลอยิ่งกว่าการฉัน ฉันเมื่อไรก็ได้ แน่ แต่
ธรรมไม่เอาได้ง่าย ๆ อย่างนั้นนะ ท่านจึงพยายามตัดดวงเอาเวลาที่พอจะได้ ไม่ได้ทำ
สู่มสู่มทำ เห็นแก่ปากแก่ท้อง เห็นแก่อยู่แก่กิน ใช้ไม่ได้ พวกนี้พวกนอนไม่มีวันสนใจ
ที่จะขึ้นจากหล่มลือกแหละ ตกนรกทั้งเป็น ๆ ทางท้องนั้นเต็ม หัวใจเป็นพินเป็นไฟ ใช้
ไม่ได้ นะ ท้องจะแพบบ้างก็ตามหัวใจเต็มไปด้วยอรรถด้วยธรรมมีความชุ่มเย็น นั่นแล
คือผู้บรรลุความสุขขึ้นภายในใจ หรือสิ่งเลิศเลอภายในใจ อยู่ตรงนั้นนะ ไม่ได้อยู่ที่พุง
กาง ๆ หนา

ไอ้พุงกาง ๆ ไม่ว่าจะกางแบบไหนมีแต่พาให้จม ยิ่งไปฉกไปลักไปปล้นไปจี้ ไปหา
อุบายรีดไถเขาคดโกงประเภทต่าง ๆ ร้อยล้านพันคม พวกนี้พวกจม สมบัติเหล่านี้ได้มา

มากนักน้อยเพียงไรก็ตามกองเท่าภูเขา นั้นแลคือกองไฟเท่าภูเขา จะเผาห้วงมันคนนั้น แผละ ที่เห็นแก่ได้พุงกาง ๆ นั้นแผละ พวกกันจำเอานะ ให้ใจกางด้วยอรรถด้วยธรรมชิว ในใจมีแต่ธรรมแล้วเลิศเลอ ในใจมีแต่พุงกางแบบรืดแบบไล แบบคดแบบโงงร้อยสัน พันคม นี้คือไฟเผาห้วงมัน จำให้ตื่นนะ

ใครเก่งกว่าพระพุทธเจ้า เอา ทำทลายลงไป ศาสดาองค์ใดสอนแบบเดียวกัน พวกนี้ก็ให้ทำทลายถ้าเก่งต่อจนจริง ๆ จำให้ตื่นนะท่านทั้งหลายมาศึกษาอบรม นี้สอน บางทีก่อนจ้งหัน หลังจ้งหัน สอนทุกแง่ทุกมุมที่จะให้เกิดประโยชน์ ให้นำไปทำ ประโยชน์ อย่าให้แต่กิเลสมัดคอ ๆ ดูแล้วสลดสังเวชนะ ดูกิเลสมัดคอสัตว์โลกนี้ แหม ว่าจ้งนเลย มันเคยมัดคอเรามากก็กัปกี้กัปลัจจนกระทั่งสะทกสะท้านขยะแขยง เมื่อเวลาเจอ มันเข้าอย่างจ้ง ๆ แล้ว เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

รูปหลวงตาบัวนี่มันพิลึกพิลั่นนะ ไปที่ไหนมีแต่รูปหลวงตาบัว หลวงตาบัวเองก็ อยากเอาก่อนดินฟาดใส่รูปหลวงตาบัวสักหน่อย มันพิลึกพิลั่น ออกหน้าออกตาเขา เหลือเกิน อ้าว จริง ๆ ไปที่ไหนมีแต่รูปหลวงตาบัว ๆ มันพิลึกก็กก็อ บางทีก็คันมือ อยากเอาก่อนดินปาเข้าไป เขาก็คนเหมือนกัน มันเป็นบ้ามาจากไหนหลวงตาองค์นี้ มัน พิลึกพิลั่น เราอยากว่าอย่างนั้นนะ แทนที่จะยอว่าเป็นเทวดามาจากไหน เขาก็คน เหมือนกัน หลวงตาบัวเป็นเทวดามาจากไหน เขาจะพูดกันอย่างนั้น คนทั้งโลกเขาเป็น อะไร หลวงตาบัวมันเป็นบ้าหรือ ว่าอย่างนั้นพอดี พิลึกนะ นั้นละธรรมท่านมอง-ท่าน มองอย่างนั้น ถ้ากิเลสแล้วกว้านเข้ามา ๆ เขายอเท่าไรชี้ทะเลออกมาก็พอใจ ขอให้ได้รับคำขอของเขาก็เลส เข้าใจไหม เขายอจนชี้แต่กยังพอใจนะ

ถ้าธรรมนี้ไม่ ธรรมพอดิตลอด ความชมเชยก็ดี ความสรรเสริญก็ดี เป็นส่วนเกิน ทั้งนั้นไม่ใช่ส่วนพอดิ ธรรมคือความพอดิ เป็นอย่างนั้นนะ ระหว่างกิเลสกับธรรมเห็น กันได้อย่างชัด ๆ ในหัวใจของเราคนเดียวอย่าไปหาดูที่ไหน เมื่อมันออกจากหัวใจแล้ว ก็แสดงออกไปภายนอกให้เห็นชัดเจน ธรรมนี้พอดิตลอด ฟังประโยคนี กิเลสนี้หิว ตลอด ชอบบยอที่สุดคือกิเลส ไม่มีอะไรชอบบยอยิ่งกว่ากิเลส กิเลสคือตัวชอบบยอ ถ้าธรรม ไม่ ถึงได้ต่างกันเอามาก อยู่ในหัวใจเรานะ

ใครต้องการให้ใครมาตำหนิเมื่อไร ต้องการแต่ให้เขายอ กิเลสอยู่ไหนมัน ต้องการตลอดเวลา หิวตลอดเวลา อยู่ภายในใจ เมื่อธรรมมีมากมีน้อย สิ่งเหล่านี้จะปิด ออก ๆ พอเหมาะพอดิ ๆ ในใจ เต็มที่แล้วเรียกว่าน้ำเต็มโอ่งแล้ว เอน้ำมหาสมุทร ทะเลมาเทใส่ก็ล้นออกหมด นั่นคือความพอดิ พระพุทธเจ้าท่านถึงไม่ได้ตื่นกับความ นิินทา ความสรรเสริญของโลก เพราะเหล่านี้เป็นเศษเป็นเดน เป็นถึงขยะอาหารของ

กิเลสกินเลี้ยงกันไม่มีวันอิ่มพอ คือกิเลสกินเลี้ยงกันด้วยความยกยอปอปั่น สรรเสริญ ชมเชย กิเลสชอบที่สุด กินเลี้ยงทั้งวันไม่มีอิ่มพอ กิเลสกินเลี้ยงกัน

อาหารของกิเลสคือความยกยอปอปั่น อาหารที่กิเลสโปรดที่สุดคือการยกยอปอ ปั่น แม้แต่ไปติดคุกอยู่ก็ตาม ใ้ฉันเขาบริสุทธิ์นะ นักโทษคนนั้นแหละ เห็นเขาเป็นนักโทษ อย่าเข้าใจว่าเขามีความผิด เขาเป็นนักโทษนะ นี่เขาถูกกักขังแก่งต่างหาก เขาเป็นคนดี เขาดีมาตั้งแต่สกุล แต่โคตรแต่แซ่เขานั่นนะนักโทษคนนี้ ถูกเขาหาเรื่องใส่ พอว่าอย่าง นั้นนักโทษคนนี้ฟังยังไม่จบประโยค ชี้แตกป่าตอกเลย อู๊ย พอใจ ความจริงมันก็เป็น นักโทษมาแต่โคตรมันโน่นละจะมาว่าอะไร เป็นอย่างนั้นนะ นี่ละกิเลส ฟังเอาซิพี่น้องทั้งหลาย ไม่มีใครมาพูดอย่างนี้นะ

ใครก็ชอบแต่กิเลส ๆ ชอบยอชอบสรรเสริญชอบตลอด กิเลสคือตัวหิวโหยที่สุด เพราะฉะนั้นจึงกังวลใจสัวโลกให้หาความสุขไม่ได้เลย กิเลสหิวตลอด ๆ ธรรมแล้วอิ่ม ตลอด ๆ ไปเรื่อย ธรรมมีมากมีน้อยกำจัดความกังวลใจคือกิเลสนั้นออกเรื่อย ๆ มีเต็ม ส่วนแล้วพูดอะไรก็พูดยากนะ คือพูดออกมาก็เป็นสมมุติเสีย อันนั้นเลยสมมุติแล้วเอา อะไรไปเทียบไม่ได้เลย

อย่างที่เรารู้เมื่อเข้าวานหรือใจ ที่พูดถึงเรื่องความสว่างไสวของจิตจนตัวเองก็ อัจฉริยะตัวเอง นี่มันเป็นกิเลสอยู่นั่น เจ้าของไม่รู้ ทั้ง ๆ ที่เราจะให้พ้นจากกิเลส แต่ เวลาไปเจอกิเลสตัวสง่าผ่าเผย ตัวส่องไสนี้เข้าไปแล้วติดเลยเทียว ไม่มีใครมายกก็เจ้า ของยอเจ้าของเอง โอ้โฮ จิตเรานี้ทำไมมันถึงสว่างไสวเอนักหนานา โถ อัจฉริยะ กำหนดทดลองดูสิ่งไหน ๆ ก็ไม่เหมือนมัน มองดูที่ไหนมันไม่เหมือนอันนี้ อันนี้มัน สว่างจ้า ทำไมจิตใจจึงสว่างไสว อัจฉริยะถึงขนาดนี้เชียวนา ๆ

นี่ละท่านทั้งหลายรู้ใหม่ว่า เครื่องกล่อมกิเลสกษัตริย์วัฏจักรของกิเลสทั้งหลาย คืออวิชา วิชาสุดยอดของอวิชชามันกล่อมใจ ถึงขนาดผู้ปฏิบัติธรรมขั้นนี้ไม่ใช่ขั้น ธรรมดานะ อย่างน้อยสติปัญญาอัตโนมัติหมุนตัวไปด้วยความรอบคอบตลอดเวลา แล้วเชื่อมโยงกันกับมหาสติมหาปัญญา ซึมซาบไปด้วยความรอบคอบ เหตุใดจึงมาติด ความสว่างไสวอย่างนี้ซึ่งเป็นเหยื่อของอวิชา ฟังให้ตื่นะ นี่ละเหยื่อของอวิชาที่กล่อม สัวโลกดังที่เคยพูด ใครอย่าไปวาดภาพหนา วาดภาพอวิชาเหมือนเสือโคร่งเสือดาว อย่างนะ ผิดทั้งเพ เวลาเจออวิชาเข้าไปก็คือตัวนี้เอง ยอตัวเอง โถ จิตเราทำไมสว่างไสว เอนักหนานา อัจฉริยะนักหนา นี่เห็นไหมมันเป็นในให้ยอเอง คือมันอัจฉริยะอันนี้ จิตอันนี้ ก็อยู่กับเรา โหย จิตเราทำไมสว่างไสวนักหนานา

นี่ละวิชาสุดยอดของวัฏจักรอยู่จุดนี้ กล่อมโลก ถึงขนาดมหาสติมหาปัญญา ยัง ติดได้ ฟังซินะ แต่ว่าติดในประเภทของมหาสติมหาปัญญา ติดด้วยความระมัดระวังอยู่

ตลอดเวลาแต่ติดแล้วสลัดได้ โลกติดไม่มีทางสลัด สำหรับผู้บำเพ็ญธรรมถึงขั้นมหาสติ มหาปัญญายังติดอันนี้อยู่ แต่ติดเพื่อจะถอน คือพลิกเพลงเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มหาสติมหาปัญญาไม่มีคำว่าอนใจ เรียกว่าติดด้วยความไม่อนใจ ด้วยความสิ้น ปัญญาอยู่นั้นละมันยังออกหาช่องไม่ได้ มันก็ติดแบบมหาสติมหาปัญญาติดกิเลสติด อวิชชา นี่ละที่ว่าวิชาสุดท้าย วิชาสุดท้ายของวิภูจักร คือ อวิชชาปัญญา สงขาร่า ใคร ไปวาดว่าเป็นเหมือนเสือโคร่งเสือดาวเหมือนยักษ์เหมือนผี หรือนำหน้าหวาดน่ากลัวนี้ผิด ทั้งเพ เวลาเข้าไปเจอจริง ๆ แล้ว ใครจะอ้อยอิ่งยิ่งกว่าวิชานี้

จึงเทียบได้ว่า นางงามจักรวาล วา่จั้นเหมาะเลย นางงามจักรวาลกับยักษ์กับผีมัน เข้ากันได้ไหมละ ที่เราวาดภาพอวิชชาเหมือนยักษ์เหมือนผี ทีนี้เวลาไปเจออวิชชาจริง ๆ แล้วมันกลายเป็นนางงามจักรวาลไปเห็นไหมละ ไม่รู้ นี่ก็เรียกว่า อวิชชาก็คือกิเลส จอมกิเลสจอมกษัตริย์ มันก็ไปรอดตัวเองอยู่ในนั้นเสีย โห ทำไมจิตเราถึงอัศจรรย์ขนาด นี้ ทำไมสว่างไสวเอานักหนา กำหนดไปที่ไหนจำไปหมด ครอบไปหมดเลย อัศจรรย์ตัวเองอยู่คนเดียวฟังซินะ พระธรรมท่านก็เมตตาเพราะเห็นติด คำว่าติดไม่ใช่ของดี แม้จะ พันอยู่ชั่วระยะไกล ๆ ก็ตามก็ไม่ใช่ของดี

ธรรมท่านก็เตือนขึ้นมาว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ คือ ตัวนี้เอง ตัวสว่างกระจ่างแจ้ง นี่จุดแห่งความสว่างกระจ่างแจ้ง หรือต่อมแห่งความสว่าง กระจ่างแจ้ง หรือต่อมแห่งความอัศจรรย์ นี่แลคือตัวภพ แต่เราไม่รู้ชี้ธรรมท่านเตือน บอก เลียงไปอีก มันงของมันไป ขนาดนั้นละ วิชาสุดท้ายของวิภูจักรมายุติกันตรงนี้ หลงสุดขีดก็หลงตรงนี้ ถ้าแก่นี้ไปแล้วผางเลยทีนี้ ฟังซินะที่ว่า ความสว่างกระจ่างแจ้ง ความอัศจรรย์เต็มเหนียว ๆ เต็มที่ในหัวใจเรานี้แหละ พอมหาสติมหาปัญญาฟัดธรรมชาติ ที่สว่างกระจ่างแจ้งเต็มที่ขาดสะบั้นลงไปหมด แล้วอันนั้นจำขึ้นมาคราวหลังนี้เป็นยังงี้ นี่ละจำขึ้นมาคราวหลังนี้คือจำวิมุตติหลุดพ้น

จำเบื้องต้นนั้นคือจำวิภูจักร ความสว่างของวิภูจักรคืออวิชชา ความสว่างของ วิภูจักรคือจิตที่หลุดพ้นแล้ว ได้แก่ท่านผู้ตรัสรู้ธรรม พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ตรัสรู้ ธรรมผางขึ้นมาคราวนี้ ความสว่างอันนี้แลเป็นความสว่างนอกจากวิภูจักรไปเรียบร้อยแล้ว ทีนี้เวลามาเทียบกับความสว่างของวิภูจักรของอวิชชานี้ อวิชชาจึงกลายเป็นกอง ขี้ควายไปได้ ฟังซิธรรมชาตินั้นเหนือกันขนาดไหน จึงมาตำหนิความสว่างของอวิชชานี้ ว่าเป็นเหมือนกองขี้ควาย เลิศขนาดไหนถึงจะมาตำหนิอย่างนี้ได้ลงคอ พิจารณาซิ นั้น นะที่พูดไม่ได้ อันนั้นเลยแล้วพูดไม่ถูกทั้งนั้น ถ้ามีข้อเทียบเคียงมาเทียบเคียงกับอวิชชา ที่สว่างไสวนี้ นี่แลคือกองขี้ควาย ได้เท่านั้น ธรรมชาตินั้นคืออะไรพูดไม่ได้นะ

เราพูดถึงเรื่องกิเลสมันชอบยอ เราอย่าไปตำหนิผู้ใด ผิดนะ คำว่ากิเลสชอบยอ มันมีกับหัวใจทุกคน เรา ๆ ท่าน ๆ มีด้วยกัน ผ่านภาคปฏิบัติเข้าไปก็รู้อย่างไร ไม่ผ่านรู้อย่างไร ได้ อย่างโลกธรรม ๘ ใครเป็นคนแสดงไว้ พระพุทธเจ้า โลกธรรม ๘ นิินทา สรรเสริญ นั้นเห็นใหม่ขึ้นแล้ว ได้มาเสียไป มีสุขมีทุกข์ นิินทา สรรเสริญ โลกธรรม ๘ ก็อยู่ในกรอบของวัฏจักร พอพ้นจากนั้นแล้วท่านไม่มี ตัวนี้ตัวกวนจิต กวนมากทีเดียว กวนมากกวนน้อยกวนตลอดเวลา คือหาความอึดพอกไม่ได้ได้แก่กิเลส หิวตลอดเวลา กวนตลอดเวลา พอธรรมแทรกเข้าไป ๆ ก็เหมือนยาถูกกับโรคแล้วค่อยสงบตัวลง ๆ

ให้กิเลสสงบตัวลงโดยลำพังตัวเองไม่มีทาง ให้สงบด้วยอำนาจกิเลสเสริมกิเลส หามาเพื่อพอกพูนความโลภไม่มีทาง ต้องตัดออก เอาธรรมความพอดีใส่เข้าไป ๆ ท่านเรียกว่าธรรม เช่นอย่างที่ว่าสว่างไสว หรืออัศจรรย์เหมือนหนึ่งว่าเกินคาดเกินหมาย ทั้ง ๆ ที่มันไม่เกิน มันก็ยกตัวเองขึ้นไปเสียจนเกินคาดเกินหมาย นี่มันกวนอยู่ในนั้นนะ มันเปล็ดมันเปล็นมันกวนอย่างละเอียด กิเลสละเอียดกวนธรรมกวนอยู่อย่างนั้น พอกิเลสซึ่งเป็นเรื่องสมมุตินี้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ ใจตัดออกจากสมมุติแล้ว พ้นแล้วจากแหล่งวัฏจักรหรือเรือนจำแห่งวัฏจักรแล้วนี้ไม่มีอะไรกวน หมด ความอัศจรรย์ตัวเอง ความเยินยอสรรเสริญตัวเอง มันก็กวน ฟังซินะ พออันนี้ผ่านปิ้งไปเท่านั้นไม่มีอะไรกวน นั้น มันต่างกันอย่างนี้

ธรรมพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ที่นี่มันเป็นยังงิชาวพุทธเรานะ เหมือนหนึ่งว่าธรรมนี้อยู่ปากโลกปากสงสาร ปากทวีปยุโรป หรือปากจรวดดาวเทียมไป สุดเอี่ยมหมดหวังในการปฏิบัติธรรมความดี หรือปฏิบัติธรรม มันเป็นอย่างนั้นนะหัวใจมนุษย์ เพราะกิเลสมันปิด ๆ มันไม่ให้อะไรเข้ามาอยู่กับมัน มันจะทำหน้าที่เอาไฟเผาโลกคือหัวใจของสัตว์โดยถ่ายเดียวเท่านั้น ธรรมจึงแทรกเข้าได้ยาก ๆ เดียวนี้ใครสนใจธรรมที่ไหน มันกำลังเป็นนรกอเวจีในแดนมนุษย์เรานี้รู้ไหม ชาวพุทธเรา นี้มันเป็นแดนนรกอเวจีเผาอยู่ในชาวพุทธเรา

เอาธรรมมาจับเข้าซีถึงจะรู้ ไม่มีธรรมตายไปด้วยกันก็ไม่รู้ ก็กัปกัปกัปกัไม่รู้ เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ต่างคนต่างถูกไฟกิเลสเผาแล้วก็เพลินไปตามกิเลส มันมีทั้งไฟ มีทั้งลิ่งจะให้เพลิน ยาพิษของมันมันเอาน้ำตาลเคลือบไว้ ๆ แทรกไปในนั้น ๆ ไม่งั้นสัตว์ไม่ติด เหมือนเหยื่อล่อปลาเห็นใหม่ละ ติดอยู่ปลายเบ็ดคือเหยื่อล่อ ข้างในคือเบ็ด เกาะเข้าไปปากเลือดสดเห็นใหม่ละ นี่ละกองทุกข์มันอยู่ข้างในคือเบ็ด ลิ่งล่อใจนั้นเรียกว่าอาหารอยู่ปลายเบ็ด อันนั้นก็อยากเห็น อันนี้ก็อยากชม อันนั้นก็อยากดู นี่คือเหยื่อล่อทั้งนั้น อยากเห็นอยากได้ยินได้ฟัง อ้อยอิ่งทั้งวันทั้งคืน หิวโหยตลอดเวลาหาความสุขได้ที่ไหนคน ดันอยู่อย่างนั้น

นี่ละเชื่อที่มันเผาก็เผาอยู่ในหัวใจทุก ๆ ท่าน อย่าไปดูหัวใจใครนะ การสอนนี้สอนเพื่อหัวใจผู้ฟัง ธรรมพระพุทธานุญาตสอนเพื่อหัวใจ อย่าไปตำหนิคนนั้นอย่างนั้นอย่างนี้ผิดทั้งเพ ให้ฟังเรื่องของเจ้าของ ดึงเข้ามา ท่านว่า โอปนยิโก ท่านพูดอย่างนี้ถูกกับหัวใจเราที่กำลังแบกหามอยู่เวลานี้ในแง่ใดบ้าง เอามาพิจารณาคลี่คลายออกไปซิถ้าอยากเห็นของดี ไม่งั้นตายจริง ๆ นะจะไม่เห็นของดี ธรรมพระพุทธานุญาตบ้าง ๆ อยู่นี้กิเลสมันปิด ๆ ไม่ยอมให้ฟังให้เห็นให้ปฏิบัตินะ อำนาจของกิเลสมันขนาดนั้นนะ ฟังให้ตีค่านี้อีกดี เวลามันหนา-มันหนาย่างนั้นนะ

พอคิดว่าจะทำความดีนี้เหมือนเอาไม้มาหนีบคอเลย หายใจก็ไม่ออกมันจะตายเวลาเพลินดูโทรทัศน์เขาจู้จี้สูงส่งยุ่งกัน เพลินกันอยู่ในจอโทรทัศน์ ทั้งอ้าปากทั้งลืมตา ตาก็ค้างปากก็อ้า อีแรงอีกาเข้าไปกินตับในปาก คืออ้าไม่ถอย อีแรงอีกามีในโลกนี้หลั่งไหลเข้ามาในปากคนนั้น เข้าไปชนกินตับกินปอดหมด อีแรงอีกาอิมแล้วเปิดไปไหนยังอ้าอยู่อย่างนั้น มันขนาดนั้นนะถ้ากับเรื่องอย่างนี้ เห็นไหมเพลินหรือไม่เพลิน ดูหัวใจเจ้าของซิ ที่นี้เวลาธรรมะเข้าไปตัดขาดสะบั้นลงไป นี่คือฟันไฟก่อกวนทั้งนั้น เห็นไหมละ มันเหนือกันอย่างนั้น พระพุทธานุญาตจึงจะได้ ไม่เหนื่อละไม่ได้ ถ้าแบบกิเลสก็เป็นกิเลสตลอดไป ถ้าเหนือกิเลสก็ข้ามกิเลสไปเรื่อย ๆ ให้จำเอานะ

ศาสนาพระพุทธานุญาตเป็นเครื่องข้ามกิเลส ให้พากันยึดเข้ามา เหนี่ยวเข้ามา ดึงเข้ามาเป็นที่ฟังที่กำจัด เอา ทุกข์ก็ทุกข์ พระพุทธานุญาตแสนทุกข์ สลบ ๓ หน เราสลบที่ไหน มันตายเลยเราไม่ใช่สลบ มันตายเลย พระพุทธานุญาตท่านทุกข์ท่านสลบ เรายังเพลินด้วยเลือดด้วยหมอน เพลินไปจนตายเลย มันไปคนละแบบพวกนี้ พูดแล้วมันสลดสังเวชนะ พระพุทธานุญาตจะไม่ท้อพระทัยได้ยังไง ก็มองดูมันมีดีคือ พระอาทิตย์ร้อยดวงมีความหมายอะไร กิเลสปิดปั๊บเดียวหมดเลย ให้มันยกโคตรยกแซ่พระอาทิตย์มาก็สู้กิเลสตัวเดียวไม่ได้อยู่ในหัวใจคน ครอบตัวเดียวเสร็จเลย นั่นละความมืดของจิตมีวันมีคืนที่ไหน

พระอาทิตย์พระจันทร์ยังมีวันมีคืนมีมืดมีแจ้ง หัวใจเราไม่เคยแจ้ง มีมืดตลอดเวลาแปดทิศแปดด้าน นี่ละปทปรมะในหัวใจของชาวพุทธเราเวลานี้ เนยยะเย็บเข้ามา มันตีหน้าผากหงายเลย เนยยะคือจะจุดลากออกไป ปทปรมะตัวมีตบอด มันหลับตาตีก็ตีถูกเพราะมนุษย์เรามันโง่ ไม่ต้องลืมตาตีละ หลับตาตีก็ถูก ยิ่งหลับตาลงหมอนด้วยแล้วครอกเลย ถูกถนัด ฟังเสียงดังครอก ๆ เลย โอ๊ย ถูกถนัดนะ นั่นกิเลสตีเรามันตีอย่างนั้นนะ มันไม่ตีไปมรรคผลนิพพาน

จะพูดถึงเรื่องเณรผองให้ฟัง เราไปพักอยู่ห้วยทราย วัดนั้นมีแต่วัดพระภาวนาล้วน ๆ วันคืนปีเดือนอยู่กับการภาวนาล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เราเป็นหัวหน้า วัดอยู่

ในป่าลึก ๆ อยู่ตื่นเขาห้วยทราย เตี้ยวนั้นถนนผ่านไปไกล ๆ แต่ก่อนเป็นป่าช้าเป็นป่าดง ป่าเสือป่าอะไร แถวนั้นเสือไปมาอยู่เสมอ ที่นี่เธอก็จะตัดกิเลสละซี เธอรอวัน ๆ ถ้าเราไม่เคยเห็นเธอนั้น ให้เดิน ๆ ไปตามนี้ไปหาดูฟักแฝงแดงโมที่ลูกใหญ่ ๆ ที่เขาไสมัน กลิ้งไปกลิ้งมา ให้ดูอันนั้นมันเหมือนกันกับเธอมอง ที่นี่แกก็นั่งภาวนา มันง่วงกว่า อย่างนั้น นั่งภาวนาอยู่ในกุฏิมันง่วง จะตัดความง่วง ก็ไปนั่งหมิ่นเหม่นอกกุฏิถ้ามัน เผลอก็อห้มันตกลงนี้ ก็ไปนั่งตรงนี้ละนะ นั่งภาวนาไม่นาน เรากำลังเริ่มจะออกจากที่ ภาวนาพอดีประมาณ ๓ ทุ่ม เราจะลงไปเดินจงกรม ฟังเสียงตุ๊บเลย เอ้ มันเสียงอะไร ตก เราก็อึ้งแต่ไม่ไป คอยสังเกตดูเป็นยังไง เสียงดังตุ๊บเหมือนอะไรตก

สักเดี๋ยวเสียงพุ่มพิม ๆ เอ้ เสียงอะไรแปลก ๆ เสียงดังขึ้นตรงนั้น พุ่มพิม ๆ กลางคืน เราก็เลยลุกจากที่กำลังจะลงไป เห็นพระปู่บ๊อบมา อะไร (เธอมองตลกกุฏิ) มันเป็นอย่างใจถึงตลกกุฏิ (สู้กับกิเลส) ว่างั้น สู้แบบไหนมันถึงได้ตลกกุฏิ (สู้แบบมานั่งหมิ่น ๆ คือเวลามันง่วงนอนให้มันตกลงนี้ มันง่วงนอนเลยตกจริง ๆ) เออ มันตายจะไม่ไป กุสลา ให้มันเรวว้าง มันโง่สองชั้นสามชั้นไม่ไป กุสลา แหละ นี่พูดถึงเรื่องสู้กิเลส สู้กิเลส ไม่ได้ตลกกุฏิ เห็นไหมละ ของง่ายเมื่อไรกิเลส ออกมาต่อสู้กันหน้าสนาม มันฟาตกลงนั้น จนได้กิเลสเก่งไหม เวลามันหนา-มันหนานะ

เพราะฉะนั้นการกินมากฉันมากนี่จึงเป็นภัยต่อจิตตภาวนา กินมากเท่าไรความ ง่วงเหงาหาวนอนมาก กำลังวังชาที่เป็นเครื่องเสริมราคาตัณหาไม่มีขึ้นดี นักภาวนา ต้องเป็นนักสังเกต เพราะฉะนั้นท่านจึงได้ผ่อนอาหารลง พอผ่อนอาหารอันนี้ก็เบาลง สถิตค่อยติดได้ ผ่อนลง ๆ ควรอด-อด ถ้ามันหนักมากผ่อนไป ฉันแต่น้อย ถ้ามันพอนั้น เข้าอีก หยุดพักอาหาร ความเพียรเร่ง สถิตดีขึ้นปัญญาดีขึ้น สว่างไสวขึ้น นันมันแก้กัน อย่างนี้ เพราะฉะนั้นพระภาวนาท่านจึงติดนิสัยถูกกับทางอดอาหาร ส่วนมากจะถูก ทางอดอาหาร เพราะเรื่องอาหารนี้มันเสริมด้วยความง่วงเหงาหาวนอน ถ้ากิเลสแท้ ๆ ไม่ต้องพูด แล้วเสริมราคาตัณหา พอผ่อนอันนี้ลงไปเหล่านี้จะสงบลง ๆ ไป เพราะ ฉะนั้นผู้ที่อดอาหารเลยสองคืนไปแล้วไม่มีง่วง

คืนแรกจะมีนิดหน่อยละง่วง คืนที่สองลดลงแทบไม่ปรากฏ พอคืนที่สามไม่มี เลย นั่งเท่าไรก็ได้ มันง่วงเพราะอาหาร อาหารนี้สำคัญที่กับนะ ถ้ามีแต่ข้าวเปล่า ๆ ก็ไม่ ค่อยง่วง นี่เคยทดลองแล้ว กินแต่ข้าวเปล่ามันจะกินได้มากขนาดไหนใช้ใหม่ ๒-๓ คำ มันก็อ้อม ไม่อ้อมมันก็กลืนไม่ลง เรื่องท้องไม่อ้อมแหละ แต่ปากมันกลืนไม่ลง ก็มีแต่ข้าว เปล่า ๆ มันจะกลืนลงได้อย่างไร มันก็ไม่กินมาก เมื่อไม่กินมากแล้วความง่วงก็ไม่มี แล้วมี แต่ข้าวเปล่า ๆ ความง่วงไม่มีนะ ถ้ามีกับเข้าไป กับประเภทต่าง ๆ พวกผิดพวกมันนี้ เสริมเก่งทีเดียว ดีไม่ดีหลับครอก ๆ ตั้งแต่ยังกำลังกินข้าวอยู่นั้น ทั้งเคี้ยวทั้งหลับครอก

ๆ ไปเลย มันกล่อมได้ดี สังเกตชินักภาวนา อาหารพวกผัด ๆ มัน ๆ นี้กล่อมได้เร็ว ที่นี้เวลาเราอดอาหารเข้าไปคืนที่ ๓ ไม่มีเลย จากนั้นไปไม่มีคำว่างจะให้เห็นว่างว่าปรากฏนี้ไม่มี นี่เห็นชัด ๆ เพราะฉะนั้นท่านจึงอดอาหาร เพื่อความเพียรได้ดี

สตินั้นแหละสำคัญ ถ้าอดอาหารความเพียรดีคือสติตั้งได้อยู่ สติตั้งแล้วมันรู้สึกตัว สติความรู้สึกตัว รอบตัว ๆ สติดีเท่าไรยิ่งรอบตัว ทุกสิ่งทุกอย่างทุกอย่างผ่านเข้ามา รู้ทันที ๆ นั่นสตินะ พอดอาหารไปหลายคืนเท่าไรไม่มีคำว่าง ตั้งหน้านอนหลับมันก็ไม่อยากหลับ นั่นเห็นไหม เวลาจะหลับจะนอนผู้ที่อดอาหารนอน เราอยากจะพูดว่าอย่างมากมายไม่เกิน ๒ ชั่วโมง หลับกลางคืนนะ ทั้ง ๆ ที่ธาตุขันธ์ก็ดีหนุ่มน้อยอยู่ แต่เวลาอดอาหารมาก ๆ เข้าไปนี่ความว่างไม่มี จิตใจมันก็ยิ้มแย้มแจ่มใสเบิกบาน ภาวนาเพลินไปเรื่อย ไม่ค่อยเห็นมันว่างนะ ให้นอนมันยังไม่อยากหลับ นี่ถ้าอดอาหารไปมาก ๆ นอนไม่หลับนะ ว่างแล้วทางด้านจิตตภาวนาดีขึ้นเรื่อย ๆ นี่หมายถึงผู้ที่ถูกนิสสัยกับทางอดอาหารหรืออดนอน

ใครดีทางไหนมันก็รู้อเอง เเด่นทางไหนผู้นั้นก็ต้องตะเกียกตะกายไปทางนั้น ยากลำบากก็ต้องบีน เพราะทางเดินอยู่ที่นี้ ผลประโยชน์อยู่ที่นี้ต้องไปทางนี้ จะยากลำบากก็ทนเอา ความสะดวก ๆ ส่วนมากเป็นเรื่องของกิเลส ให้ทดสอบสังเกตดูเราพระท่านอดอาหารอย่างนี้ใครจะอยากอด ความหิวโหยเป็นของดีหรือ มันเป็นกองทุกข์ทั้งนั้น แต่ของดีที่เหนือจากการหิวการโหยการทุกข์ทรมานเพราะการอดอาหารมันมีอยู่ในนั้นคือธรรม นั่นละอันนี้เหนือนั้น ๆ ท่านจึงตะเกียกตะกายเอาความดียิ่งกว่าเรื่องอาหาร ท่านจึงได้ออด การฝึกจะให้เป็นคนดีนี้ เราจะเอาขนาดเด่นเท่าไร ความฝึกของเราก็ต้องมีเด่น ๆ ตลอดไปเลย

ไม่ใช่ว่าอยู่ธรรมดาจะสำเร็จขึ้นมา ๆ ในเสือในหมอนในส้วมในถ่านในที่นอนหมอนมุ้ง แล้วไปที่ไหนสำเร็จเคลื่อนไปหมด มีแต่คนสำเร็จ ในครัวของเรามีแต่คนสำเร็จ หลวงตาบัวนี่แตกวัดเลยอยู่กับหมู่เพื่อนไม่ได้ เพราะเหตุใดหลวงตาบัวแทบเป็นแทบตายมาสอนหมู่เพื่อน พวกนั้นไปที่ไหนมองเห็นหน้ากันเป็นยังงัย พอมองเห็นยังไม่ถามเลย พอมองเห็นหน้ากัน ถ้าอย่างมาก็ถามเป็นยังงัย ทางนั้นก็บอกสำเร็จแล้ว พอมองเห็นหน้ากันไม่ต้องถาม มีแต่สำเร็จแล้ว ผลสุดท้ายไอ้ปุ๊กก็ก้าวออกขึ้นเลย สำเร็จแล้ว โอ้ย หลวงตาบัวนี่อยู่วัดไม่ได้นะ

คือเราฝึกทรมานเราแทบเป็นแทบตาย ครั้นมาเจอพวกลูกศิษย์มีแต่พวกสำเร็จแล้ว อู๊ย อยู่ทุกแห่งทุกมุม มีแต่พวกสำเร็จแล้วทั้งนั้นมันยังงัยกันวะ หลวงตาบัวนี่มันเลวขนาดนั้นนะ ลูกศิษย์เรามันเลิศเลอที่สุด อยู่ที่ไหน ๆ มีแต่พวกสำเร็จทั้งนั้น ไม่ต้องพูดละในวงศาลานี้ นอกศาลาไปนี้มีแต่แดนแห่งความสำเร็จทั้งนั้นเต็มไปหมด อู๊ย พูดแล้ว

ทุกข์ ทุกข์ อนิจจัง อนตตา อาจารย์แทบเป็นแทบตาย ลูกศิษย์นี้สบายมาก สำเร็จ มันพิลึก ถ้าเป็นพวกชิปปาภิญญา เป็นอีกประเภทหนึ่ง อันนั้นดีดีผิง ๆ ไปเลย ชิปปาภิญญา พวกอุคฆฏิถัญญู พวกชิปปาภิญญา ตรีสรูว์เร็วบรรลู่เร็ว พอเปิดประตูปั๊บผิงออกเลย ชิปปาภิญญาตรีสรูว์ได้เร็ว

พวกเราไม่เป็นอย่างนั้นนะ พอเปิดประตูนี้พวกชิปปาภิญญาโดดผิงผิง ๆ พวกนี้หันหน้ามาสู่เจ้าของ ไล่ชีวิตเอา คือจะไล่ออกนอกมันไม่ยอมไป มันจะเข้าลึก ๆ กว่านั้น มันไล่ชนเอา ดีไม่ดีเจ้าของตกออกนอกห้องมันไล่ชน พวกนี้พวกไล่ชนเจ้าของ เข้าใจหรือ อู๊ย เขาไม่ยวณะแต่มันชนเก่งพวกนี้นะ พุดไปเท่าไรก็มีแต่ชบชั้นไปเรื่อย พวกเก่ง ๆ ทั้งนั้น ไปนี้ไปหาอันนั้นมา ใครยังไม่ได้ใบประกาศไปเสนอกันนะ ข้าสำเร็จมาแล้วตั้งแต่ยังไม่บวช ข้าสำเร็จมาแล้วตั้งแต่ยังไม่เข้าวัดนี้ ไหนใบประกาศไม่เห็นให้ข้า มันจะไปทวงเอาอย่างนั้นนะ มันลำบาก ได้พวกง่ายนี้มันง่ายที่สุดอย่างนี้ละ เข้าใจไหม ง่ายอย่างพวกคนตีจะตาย ไม่ทราบจะปฏิบัติตามยังงัย ปฏิบัติตามพวกนี้นะ

อย่างพระปัจเจกพุทธเจ้าไม่มีใครสอนท่านนะ หลักธรรมชาติสอนท่านเอง คือ อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มีอยู่ทั่วแดนโลกธาตุ ผลิตสติปัญญาอยู่ในนี้รับกันปั๊บ ๆ พิจารณาแก้ไขตรีสรูว์ขึ้นไปเลย พระปัจเจกพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ทรงรู้องเห็นเอง ทรงชวนขยายด้วยความเพียรเอง แล้วพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลายก็เหมือนกัน สำเร็จเอง แต่ไม่สนใจจะสอนใคร รู้เฉพาะ ๆ เจ้าของแล้วผ่านไป ๆ ส่วนพระสงฆ์สาวก พวกพระสงฆ์ทั้งหลายต้องได้ยินได้ฟัง ท่านจึงว่าสาวก ๆ สาวก แปลว่า ผู้ได้ยินได้ฟัง ได้อบรมมาจากพระพุทธเจ้าหรือครูบาอาจารย์องค์ใดก่อนแล้วจึงจะสำเร็จได้ ให้สำเร็จโดยลำพังเจ้าของด้วยการพิจารณาเจ้าของเองนี้ไม่มี สำหรับพระปัจเจกพุทธเจ้ามี เป็นอย่างนั้นนะ

วันนี้ก็พูดกันมากแล้วนะ ไม่ทราบว่าจะขึ้นเรื่องไหนขึ้นไปเลย วันนี้เทศน์เพียงเท่านั้นละนะ วันละมากละน้อยบ้าง เพราะวัดนี้มันง่ายเหลือเกินแล้วแหละ สำเร็จเต็มวัดเต็มมา วันนี้ไม่ต้องเทศน์มาก เพราะลูกศิษย์เราเก่งกว่าครูแล้ว สำเร็จเต็มวัดเต็มมา

สรุปทองคำ ดอลลาร์ วันที่ ๒๙ ทองคำได้ซัดไม่ได้เรื่อง ดอลลาร์ได้ ๑๙ ดอลลาร์ทองคำไม่ได้สักสตางค์เลย โธ่ ขายนหน้าหลวงตาบัว เวลามาชาย ๆ เอาตรงนี้นะ

เมื่อวานนี้ตกลงให้รถ ๒ คันนะ คือตอนเช้าก็ภักดีชุมพล ที่ชัยภูมิ แล้วตอนสายก็ให้ยางตลาด อีกคันหนึ่ง เมื่อวานให้รถไปตั้ง ๒ คันไม่ใช่เล่นนะ รถคันหนึ่ง ๙๗๐, ๐๐๐ ราคานี้ให้รถไม่รู้กี่คันนะ หลายคันมีแต่ราคาแพง ๆ เดียวนี้ เครื่องอุลตราซาวนด์กับรถนี้แพงกว่าเพื่อนนะ กำลังให้ระยะนี้ จะทำยังงัย นี้ที่ว่าอุโลกคืออย่างนี้เอง ก็เราบอกว่ายังไม่มี ก็มาขออีกแล้ว อุโลกันไป เอ้า มาอีกแล้ว อุโลกันไปอย่างนั้นนะจะทำยังงัย

คือเงินที่เราหมุนเข้าสู่ทองคำ อันนี้ดูโลกกันอย่างนี้เห็นอย่างนี้ เงินที่จะเข้าซื้อทองคำเรา ต่อตลอดเวลาที่จะใส่เข้าเลยนะ อันนี้ไม่ใส มันเลยดูโลกมากกว่าใสนะเดี๋ยวนี มากจริง ๆ จะ ๙ โมงแล้ว ทุกวันนี้มันย่ำรุ่งเข้าขึ้นไปเรื่อย ๆ นะ ตะวันเอียงมากแล้ว พอเดือนตุลา พุทธศักราชนี้จะยิ่งเอียงไปมาก กลางคืนมากขึ้น ๆ กลางวันรู้สึกจะมีน้อยเข้าไป เวลานี้ กำลังเอียง ๆ

เป็นยังไงฟังเทศน์วันนี้ผู้ว่าเป็นยังไง (ถูกใจผมมากครับ เพราะเมื่อคืนนั่งได้ ๒-๓ ชั่วโมงนอนดีกว่ามันว่ายงั้น ถูกใจมากครับมันแทงหัวใจ) เออ มันไม่ตื้อบเทรอก ตก บ้านละชิ นอนหลับตกบ้านเข้าใจไหม ตื้อบ เณรมองตักกุกุ สู้มันไปจะว่ายงั้น ภาวนาทุก วัน ๆ เท่านั้นละนะ

ลูกศิษย์ อย่างเราเป็นฆราวาส เรามาทำบุญและฟังเทศน์ แล้วปฏิบัติตาม หลวงตาแนะนำ เราเร่งปฏิบัตินี้เรามีสิทธิ์จะหลุดออกไปไหมคะ

หลวงตา ทำไมจะไม่มี ตั้งแต่เราอยู่ในวัดนี้ ก็เลสมันยังมีสิทธิ์ลากเราออก นอกวัดได้ ทำไมเราเป็นฆราวาสเราปฏิบัติตามฆราวาส เราปฏิบัติธรรม ธรรมก็ต้องจุด เราออกได้เหมือนกัน เข้าใจไหม

ลูกศิษย์ หลวงตาเจ้าคะ ชาตินี้เราเกิดเป็นมนุษย์ แต่ถ้าเกิดเป็นสัตว์เราจะ ปฏิบัติธรรมได้ไหมเจ้าคะ

หลวงตา เวลาที่เรายังไม่เกิดเป็นอย่างอื่น เราเกิดเป็นมนุษย์ฟาดให้เต็ม เหนียวนะ ทำบุญให้ทานให้เต็มเหนียว ก็มีเท่านั้น ไปทางมเงาะอะไรข้างนอก ตัวจริงมี อยู่ พวกนี้ปฏิบัติตามนี้ชิ ยังจะไปมเงาะ เวลาเราตายแล้วจะทำยังไง เลยลิมตัวนี้ตัวจะ ทำดี แล้วเป็นยังไงระลึกได้หรือยัง เอาละพอ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd